

Hồi thứ Hai Mươi Tám

Dưới Làn Tuyết Thiên Trữ Uổng Mạng

Huyết đao lão tổ vung đao chém một đánh choang một tiếng, thanh huyết đao bật ngược trở lại.

Nguyên cây đoản thương của Hoa Thiết Cán cả chuôi cũng bằng nguyên chất, bảo đao bảo kiếm không thể chặt đứt.

Huyết đao lão tổ tức giận văng tục:

– Tổ bà nó!

Lão chụp Thủy Sanh lùi lại một bước.

Lục Thiên Trữ cầm ngang thanh quỉ đầu đao quát tới, ác tăng không còn đường tiến về phía trước vì đã bị cường địch bao vây. Lão chợt nhìn thấy Dịch Vân ở đáy hang núi phía dưới bóng ngòi nhòm dậy. Lão động tâm lắm bầm:

– Phía dưới tuyết động rất sâu nên gã tiêu tử kia rớt xuống không chết.

Lão liền cắp Thủy Sanh ngang lưng tung mình nhảy xuống.

Thủy Sanh sợ quá thét lên lanh lảnh thì hai người đều rớt xuống vực thẳm rồi.

Đáy vực tuyết đọng đầy đến mấy chục trượng, phía dưới đã kết thành băng rắn chắc, nhưng trên mặt hãy còn mềm xèo như tấm đệm bông nên hai người không bị tổn thương chút nào.

Huyết Đao Lão Tổ từ trong đồng tuyết chui lên, Lão nhìn kỹ địa hình vọt lại đứng trên một tảng đá lớn ở cửa hang.

Tay cầm ngang thanh đao lão cười ha hả nói:

– Có giỏi thì xuống đây quyết một trận tử chiến!

Tảng đá này ở nơi xung yển trước cửa hang, bọn Thủy Đại ở trên mà nhảy xuống nhất định phải lướt qua Huyết Đao Lão Tổ chỉ vung đao lên nhẹ nhàng chém một nhát là người nhảy xuống bị chặt làm hai đoạn.

Con người đang lơ lửng trên không thì võ công có cao thâm gấp mười cũng chẳng thể bay liệng như chim để chiến đấu với lão được.

Lục Thiên Trữ, Hoa Thiết Cán, Thủy Đại phải cực nhọc mới đuổi kịp Huyết Đao Tăng lại bị lão trốn thoát nên tức giận vô cùng, Ba người liền tụ hội một chỗ thì thầm bàn kế giết địch.

Lục Thiên Trữ ngoại hiệu là Nhân Nghĩa Lục Đại Dao, Hoa Thiết Cán được người ta kêu bằng Trung Bình Vô Dịch, nổi tiếng võ lâm về môn Trung Bình

Thương, Thủy Đại ngoại hiệu là Lãnh Nguyệt Kiếm, Lưu Thừa Phong ngoại hiệu là Nhu Vân Kiếm. Cả bốn người hợp xưng là Lạc Hoa Lưu Thủy sự thực Lục Hoa Lưu Thủy mới đúng nhưng Lạc Hoa Lưu Thủy là một thành ngữ nên kêu bằng Lạc Hoa Lưu Thủy cho tiện.

Kể về võ công chưa chắc đã phải Lục Thiên Trữ cao thâm nhất một là tuổi đã lớn hơn, hai là lão đã gặp cơ duyên rất tốt với người giang hồ, nên được đặt lên đầu bọn Nam Tứ Kỳ.

Lục Thiên Trữ tính nóng như lửa, ghét cay ghét đắng những hành vi thương phong bại tục, đề hèn bất nghĩa. Lão thấy Huyết Đao Tăng đứng trên tảng đá lớn điệu võ dương oai, mà Thủy Sanh lại mềm nhũn tựa vào mình Dịch Vân nên căm hận vô cùng.

Lão chưa hiểu Thủy Sanh đã bị điểm huyết không tự chủ được cho là bản tính nàng không phải trinh liệt, lọt vào tay bọn dâm tăng rồi để chàng làm gì thì làm gì thứ làm chứ không phản đối, trong cơn tức giận lão lượm mấy viên đá liệng tới.

Thủ kinh của lão đã trầm trọng lại từ trên cao liệng xuống nên luồng thế đạo cực kỳ mãnh liệt.

Những tiếng “Bình bình” nổi lên vang dội cả vùng sơn cốc, tuyết dưới đáy hang bắn lên tung tóe.

Huyết Đao Lão Tổ lún thấp người xuống kéo Dịch Vân và Thủy Sanh dẫu vào phía sau tảng đá núi.

Lúc này lão đã tạm thời thoát hiểu, liền bớt phần căm hận Dịch Vân không muốn chàng bị đá liệng chết, mới dẫu chàng đi.

Lão đứng chênh vênh trên khối đá lớn trở vào ba người Lục, Hoa, Thủy ngoác miệng ra mà thóa mạ, mỗi khi đá liệng xuống lão lại nghiêng mình né tránh, khó mà đủ thương lão được.

Lúc này lão mới nhìn đến Lưu Thừa Phong nằm thẳng cẳng không nhúc nhích trên sườn núi, lão hồi tưởng diễn biến vừa qua đoán biết Hoa Thiết Cán đã lỡ tay ngộ sát đồng bạn, lão lại mừng thầm cho mình thoát khỏi kiếp vận.

Dịch Vân thấy phía sau tảng đá vách núi lõm vào, hiển nhiên là một đại sơn động, bên ngoài có phiến đá lớn như tấm bình phong trong động tuyết đóng rất mỏng, đúng là nơi có thể an thân.

Dịch Vân thấy trên đầu có những khối đá rớt xuống không ngớt, chàng sợ Thủy Sanh trúng đá bị thương liền bồng nàng lên đặt vào trong động.

Thủy Sanh sợ quá la hoảng:

– Đừng đụng vào ta! Đừng đụng vào ta!

Huyết Đao Lão Tổ cười rộ hô:

– Hảo đồ tôn! Sư tổ gia gia ở ngoài này kháng cự địch nhân, người hãy

hưởng diễm phúc trước đi!

Bọn Thủy Đại ba người ở trên nghe rõ, tức muốn bể ngực.

Thủy Sanh cho là Địch Vân toan làm điều tồi bại, nàng khiếp sợ vô cùng, nhưng nàng nhìn thấy áo quần chàng tuy chẳng được hoàn chỉnh cho lắm, song vẫn còn mặc y nguyên trên mình. Nàng nhớ lại vừa rồi chàng bảo cởi quần áo ra nên nàng sợ hãi phải bỏ chạy thì ra chàng đã lừa gạt.

Thủy Sanh nghĩ tới vụ này, mặt nàng đỏ lên, cất tiếng thóa mạ:

– Tên ác tăng lừa bịp kia! Mau chạy đi chỗ khác!

Địch Vân đem Thủy Sanh đặt vào động rồi, liệu chừng đá không liệng tới nàng chàng liền lui ra.

Hiện giờ đùi chàng bị gãy, cẳng chân lại bị trọng thương cất bước còn đi làm sao được? Chàng đành gắng gượng bò lết mà đi.

Hai bên cương trì đến quá nửa đêm, trời sắp sáng rồi.

Khí lực của Huyết Dao Tăng dần dần hồi phục, lão không ngớt tự hỏi:

– Ta làm cách gì để thoát thân được?

Lão thấy võ công của ba địch nhân người nào cũng tương đương với mình, nếu đời khỏi tảng đá này là mất lợi thế về địa hình.

Lão không còn cách nào tránh khỏi vụ ba người hợp kích một khi dời đi chỗ khác, đành đứng nguyên trên tảng đá vung chân múa tay diễn ra trăm thứ quái trạng trào lộng địch nhân để tự an ủi.

Lục Thiên Trữ thấy Huyết Dao Tăng đưa ra những quái tướng lại càng tức giận, lão chợt nghĩ ra một kế liên khê bảo Thủy Đại:

– Thủy hiền đệ! Hiền đệ qua mé đông giả vờ trượt tuyết xuống hang.

Rồi lại bảo Hoa Thiết Cán:

– Hoa hiền đệ! Hiền đệ giả vờ qua mé tây để tấn công, dẫn dụ tên ác tăng kia dời đi chỗ khác để ta thừa cơ xuống hang.

Thủy Đại đáp:

– Phải đấy! Nếu hấn không lại ngăn cản thì bọn tiểu đệ xuống hang thật.

Lão cùng Hoa Thiết Cán đánh tay ra hiệu chia đi hai ngã hành động.

Hơn trăm trượng trong vùng phụ cận chỗ nào cũng vách núi đứng dựng, nếu muốn trượt xuống hang núi thì phải đi quanh một vòng tròn lớn từ đằng xa quanh lại.

Huyết Dao Lão Tổ thấy hai người đi vòng qua hai bên hiển nhiên tìm đường xuống hang, trong lúc nhất thời lão không tìm ra được cách gì ngăn cản, bất giác lẩm bẩm:

– Hồng bát! Hồng bát! Bọn chúng đi đường vòng quanh tuy lộ trình xa một

ít, nhưng chỉ mất thêm thời giờ họ xuống được lúc này mà mình chưa chạy còn đợi đến bao giờ? Chúng đi vòng tròn để giáp công thì ta cũng đi vòng tròn để tẩu thoát.

Lão thấy Lục Thiên Trữ đang đưa mắt nhìn hai người xa ra, cũng không báo cho Dịch Vân hay lén lút dời khỏi tảng đá.

Lục Thiên Trữ đột nhiên không nghe tiếng Huyết Dao Lão Tổ kêu réo nữa liền cúi đầu nhìn xuống thì chẳng thấy tông tích đâu nữa, lão nhận thấy trên đất tuyết có vết bàn chân đi về phía tây bắc thì nghĩ thầm:

– Bữa nay mà còn để ác tăng trốn thoát thì Lục, Hoa, Thủy tam huynh đệ còn làm người thế nào được?

Lão lớn tiếng hô:

– Hoa hiền đệ! Thủy hiền đệ! Ác tăng trốn đi rồi, hai vị mau mau trở về.

Hoa Thiết Cán và Thủy Đại nghe tiếng hô hoá đều quay lại.

Lục Thiên Trữ vội vã đuổi người, liền tung mình nhảy xuống hang núi, lập tức người lão chìm xuống dưới làn tuyết sâu không còn thấy tông tích đâu nữa.

Lúc lão nhảy xuống đã phong tỏa đường hô hấp, nhưng thấy người mình không ngớt chìm xuống, sau chân đập tới đất rắn liền vận kinh nhảy lên.

Không ngờ đầu lão vừa chìa ra ngoài mặt tuyết bỗng cảm thấy trước ngực đau nhói, lão bị địch nhân ám toán rồi.

Người lão còn chìm xuống dưới đáy tuyết dĩ nhiên không thể la gọi, lão liền vùng đao mau lẹ tuyết luân chém tới, lão cảm thấy chém trúng địch nhân nhưng hiển nhiên đối phương không bị thương nặng, lão lại vùng đao chém nữa.

Thủy Đại và Hoa Thiết Cán xoay mình trở lại nhìn thấy dưới tuyết động dậy mà không thấy người.

Chỉ trong khoảnh khắc trên mặt tuyết trắng có lằn máu đỏ hồng Thủy Đại la lên:

– Nguy rồi! Lục đại ca và tên ác tăng kia đang đánh nhau dưới làn tuyết.

Hoa Thiết Cán đáp:

– Đúng thế! Tên ác tăng... tên ác tăng đó bị thương rồi.

Thực ra lão chẳng có cách nào biết được là ai bị thương, lão mong thế mà nói vậy.

Nguyên Huyết Dao Lão Tổ nghe tiếng Lục Thiên Trữ hô hoá, biết lão nhất định tung mình nhảy vào hang liền quay lại ẩn dưới làn tuyết gần tảng đá.

Lục Thiên Trữ đã võ công cao cường lại lịch duyệt phong phú muốn ám toán lão không phải chuyện dễ.

Nhưng lúc này lão từ trên cao mấy chục trượng nhảy xuống hang tuyết là

một việc trước nay lão chưa từng trải, dĩ nhiên phải ngưng thần đề tụ chân khí vận kinh chống đỡ cho khỏi bị thương. Lão thấy Huyết Dao Tăng hiển nhiên trốn mất rồi, ngờ đâu trong làn tuyết sâu lại có địch nhân mai phục, thật là một trường hợp bất ngờ.

Lão là một nhân vật vào hạng nhất võ lâm ở Trung Nguyên tuy bị thương ở trước ngực rồi lão cũng đã thương được địch nhân. Lão chém luôn ba đao vào trong đám tuyết sâu và lão biết hành tung Huyết Dao Tăng như quỷ my, chẳng thể lơ là trong nháy mắt.

Ba nhát đao này lão nhắm mắt chém bừa, luôn kinh lực không phải tầm thường.

Huyết Dao Tăng bị thương rồi phải gắng gượng chống đỡ, lão lùi lại một bước không ngờ phía sau chỗ đặt chân xuống tuyết chưa rắn lại, chân bước vào quảng không, lập tức chìm xuống.

Lục Thiên Trữ còn biết ba đao liên hào, không để địch nhân kịp thở hết ba đao liên hoàn này lại tới ba đao liên hoàn khác.

Lục Thiên Trữ chém ba đao của mình tấn công địch nhân nhất định phải lùi lại phía sau, lão liền tiến lại đánh mạnh hơn nhưng chân lão đột nhiên sa xuống và người lão cũng chìm luôn.

Cả hai người đều là những cao thủ bậc nhất đương thời tuy bị hãm vào trong vòng khốn quẩn kỳ dị mà tâm thần không hề rối loạn.

Hai người đều là những cao thủ bậc nhất đương thời tuy bị hãm vào trong vòng khốn quẩn kỳ dị mà tâm thần không hề rối loạn.

Cả ba người mắt chẳng nhìn thấy gì, người đã ở dưới làn tuyết sâu thì đừng nói đến chuyện nghe tiếng gió để phân biệt phương hướng, cả công phu chiến đấu trong đêm tối cũng không dùng được.

Có điều tâm ý hai người giống nhau ở chỗ hễ chân đứng vào đất rắn là đều sử dụng đường đao pháp tinh diệu nhất của mình để chém tới.

Lúc này đầu người ngập tuyết đến hơn mười trượng, trừ phi giết chết được địch nhân, không thì chẳng ai dám vọt lên trước, người nào trong lòng khiếp sợ muốn trốn cho thoát nạn là lập tức bị đối phương chém chết.

Địch Vân nghe ngoài động có tiếng hô hoán vang lên một lúc rồi im bặt, chàng thò đầu nhìn ra ngoài chẳng thấy Huyết Dao Lão Tổ đâu mà lại thấy làn tuyết trắng bên tảng đá lớn đùng đình, không khỏi lấy làm kỳ lạ, sau khi nhìn nhận một lúc mới rõ dưới làn tuyết có người đang chiến đấu.

Chàng lại ngừng đầu lên ngó thấy Thủy Đại và Hoa Thiết Cán đứng bên sườn núi chú ý nhìn xuống hang, vẻ mặt ra chiều nóng nảy, chàng biết ngay hai người đang đánh nhau dưới làn tuyết là Huyết Dao Lão Tổ và Lục Thiên Trữ.

Thủy Sanh rất quan tâm đến phụ thân cũng thò đầu ra coi thì thấy Thủy Đại

và Hoa Thiết Cán đang để hết tâm thần nhìn xuống đáy hang, nhưng quãng cách xa quá trong lúc nhất thời nàng không dám la gọi.

Hoa Thiết Cán và Thủy Đại nóng lòng ra tay viện trợ Lục Thiên Trữ mà không biết làm thế nào.

Thủy Đại nói:

– Hoa nhị ca! Tiểu đệ thử nhảy xuống coi.

Hoa Thiết Cán vội cản trở đáp:

– Không được đâu, tứ đệ mà nhảy xuống hố tuyết thì đánh bằng cách nào? Ở dưới đó không nhìn thấy gì lỡ đánh nhầm Lục đại ca thì sao?

Chính lão đã lỡ tay đâm chết người bạn thân như tình cốt nhục là Lưu Thừa Phong, gây nên lòng hối hận suốt đời.

Tình trạng này dĩ nhiên Thủy Đại cũng biết, lão mà nhảy xuống vực tuyết thì ngoài cách kiếm chém bừa không còn làm gì được để phân biệt đâu là bạn đâu là thù.

Lão chém Huyết Dao Tăng hay Lục Thiên Trữ cũng vậy mà thôi, ngược lại lão bị Huyết Dao Tăng hay Lục Thiên Trữ chém trúng cũng chẳng có gì để phân biệt.

Nhưng bên mình còn hai tay cao thủ đứng chơi mà để một mình Lục đại ca liều mạng với Huyết Dao Tăng dưới đáy tuyết cũng không yên lòng.

Thủy Đại nghĩ tới Lục đại ca vì cứu con gái mình mới tới đây, hiện giờ lão đang trải qua cơn nguy hiểm phi thường mà hấn đứng trên cao tự thủ bàng quang càng nóng ruột như đốt, hấn chỉ dậm chân xoa tay mà không nghĩ được cách gì.

Nếu hấn nhảy xuống rồi thì tánh mạng cũng không xong, vì nhảy xuống là phải gia nhập chiến cuộc hơn nữa lão nhìn mặt tuyết lay động rung rinh mà nhảy bừa xuống không chừng lại đề trúng đầu Lục Thiên Trữ, nên lão ngần ngại chưa dám hành động.

Tuyết trắng dưới hang rung rinh một lúc rồi dần dần yên lại, Thủy Đại và Hoa Thiết Cán đứng ở trên sườn núi đã nóng ruột thì Dịch Vân và Thủy Sanh ở trong động càng bồn chồn hơn chẳng hiểu cuộc ác đấu dưới tuyết ai thắng ai bại?

Cả bốn người ngưng thần nín thở mắt nhìn chăm chăm xuống hang núi không chớp.

Sau một lúc lâu, một chỗ tuyết từ từ gồ lên, có người thò đầu ra nhưng đầu cũng bị tuyết phủ trắng phau, trong lúc nhất thời không thể nhận ra được là tăng hay tục.

Người này dần dần nhô cao lên, bây giờ mới nhìn thấy tóc dài và biết là Lục Thiên Trữ.

Thủy Sanh mừng quá khẽ reo lên.

Địch Vân tức giận hỏi:

– Làm gì mà nặng lên thế?

Thủy Sanh đáp:

– Sư tổ gia gia của người chết rồi, cái mạng của người cũng chẳng được bao lâu nữa.

Câu này nàng chẳng nói, Địch Vân cũng biết rồi ít lâu nay chàng đi theo Huyết Dao Tăng, người ta thường nói “Gần mực thì đen, gần đèn thì sáng” bất giác chàng đã tiêm nhiễm tánh tình nóng nảy ngang ngược của Huyết Dao Tăng.

Huống chi Lục Thiên Trữ đắc thắng là chàng tất lọt vào tay ba lão kia, chàng chẳng còn cơ hội nào để giải thích cho mình bạch.

Địch Vân trong lòng càng nóng nảy lại càng ghét cay ghét đắng Thủy Sanh, chàng quát lên:

– Người mà còn lảm miệng là ta giết người trước.

Thủy Sanh run sợ không dám nói nữa.

Nàng đã bị Huyết Dao Tăng điểm huyết không nhúc nhích được thì Địch Vân tuy bị gãy chân, nhưng muốn sát hại nàng chẳng khó khăn gì.

Lục Thiên Trữ thò đầu lên thở phì phì, lão cố sức cục cựa tựa hồ muốn bò lên khỏi hố tuyết.

Thủy Đại và Hoa Thiết Cán đồng thanh hô:

– Lục huynh! Bọn tiểu đệ đến đây rồi.

Hai người liền tung mình nhảy xuống rồi lại ngoi lên để nhảy đến tảng đá ở bên hang núi.

Giữa lúc ấy bỗng thấy Lục Thiên Trữ lại hụp đầu chìm dưới lòng tuyết, tựa hồ hai chân bị người kéo xuống.

Lão chìm xuống rồi không thò đầu lên, nhưng vẫn chẳng thấy bóng Huyết Dao Tăng đâu.

Thủy Đại và Hoa Thiết Cán đưa mắt nhìn nhau ra chiều cực kỳ nóng nảy, vì thấy Lục Thiên Trữ chìm xuống lòng tuyết rất cấp bách mà tựa hồ thân pháp lão không tự chủ được, mười phần có đến chín lão bị địch nhân ám toán.

Đột nhiên “Bôm” một tiếng, lại một cái đầu người từ dưới lòng tuyết chui lên, lần này cái đầu tròn lóc chính là Huyết Dao Tăng không còn nghi ngờ gì nữa.

Huyết Dao Tăng bật lên tràng cười ha hả rồi lại hụp xuống.

Thủy Đại cất tiếng thóa mạ:

– Thằng giặc trọc đầu kia!

Lão cầm kiếm toan nhảy xuống thì đột nhiên một cái đầu lâu từ dưới lòng tuyết bay vọt lên.

Đây chỉ là cái thủ cấp đã lìa khỏi mình tóc bạc phơ, chính là thủ cấp Lục Thiên Trữ, thủ cấp bay lên không mấy chốc trượng rồi lại rớt bồm xuống mất tích trong làn tuyết.

Thủy Sanh thấy tình cảnh quái dị và rừng rợn này sợ quá, xuýt nữa ngất đi, nàng muốn bật tiếng la mà cổ họng tựa hồ bị đứt nút chặt không kêu ra tiếng.

Thủy Đại vừa bi ai vừa phẫn nộ không chịu được gầm lên:

– Lục đại ca! Đại ca vì tiểu đệ mà bỏ mạng tiểu đệ nhất định báo thù cho đại ca.

Lão tung mình toan nhảy ra, Hoa Thiết Cán vội nắm tay lão kéo lại nói:

– Hãy khoan! Ác Tăng ẩn mình dưới lòng tuyết thế là hấn trong bóng tối mà mình ngoài sáng, tứ đệ nhảy ẩu xuống tất bị hấn ám toán.

Thủy Đại nghĩ lại thấy lão nói đúng, liền ghen ngào hỏi:

– Vậy... vậy làm thế nào bây giờ?

Hoa Thiết Cán đáp:

– Lão ở dưới lòng tuyết chẳng được lâu, sớm muộn rồi cũng phải ngoi lên, khi đó chúng ta sẽ hợp thủ liên công hạ lão, mổ ruột moi gan tể hai vị huynh đệ.

Thủy Đại nước mắt nhỏ giọt tử nhủ:

– Lúc này cần trấn tĩnh tâm thần, dẹp mối bi ai, đại địch trước mắt mà tâm thần khí động là không được.

Nhưng mấy vị tình thân như cốt nhục đã mấy chục năm mà nhất đán một người bỏ mạng, lão làm sao dẹp nổi bi thương phát ra từ tâm khảm?

Hoa Thiết Cán và Thủy Đại nhận định chỗ Huyết Dao Tăng vừa thò đầu lên rồi nhảy sang một tảng đá khác gần đó sóng vai mà đứng, hai người đã tiếp cận thạch động trong có Thủy Sanh và Dịch Vân ẩn mình.

Thủy Sanh liếc mắt ngó trộm Dịch Vân, nàng tính thầm trong bụng “Chờ phụ thân tới gần còn độ mấy trượng sẽ la lên để cho lão đến cứu kịp thời, nếu la sớm quá e rằng tên tiểu ác tăng ra tay giết mình trước”.

Dịch Vân thấy thần sắc nàng hồi hộp không định, cặp mắt láo liêng đã đoán ra tâm ý, đột nhiên chàng thở khò khè làm bộ nhọc mệt, nhắm hai mắt lại.

Thủy Sanh không lo về phía chàng nữa, chỉ trông ngóng phụ thân.

Đột nhiên Dịch Vân chống hai tay xuống đất tung mình nhảy vọt lại đè lên lưng Thủy Sanh, chàng co tay mặt chẹt cổ họng nàng.

Thủy Sanh giật mình kinh hãi muốn la lên nhưng còn làm sao mà kêu thành tiếng được?

Nàng cảm thấy cánh tay Dịch Vân cứng như sắt đè lên cổ đến nghẹt thở, bỗng bên tai nàng nghe tiếng chàng khẽ nói:

– Người đừng kêu la thì ta không dè chết người.

Chàng nói câu này, đồng thời nới cánh tay một chút để nàng thở một hơi, nhưng cánh tay cứng ngắc to lớn của chàng thủy chung vẫn không rời khỏi làn da mềm mại trên cổ Thủy Sanh.

Thủy Sanh tức giận đến cùng cực, nàng nguyên rửa ngấm ngấm đến trăm ngàn điều mà chẳng làm gì được.

Thủy Đại và Hoa Thiết Cán ngồi lom khom trên tảng đá lớn, nhưng thấy trong hang tuyết chẳng có động tĩnh gì đều rất lấy làm kỳ. Hai lão không hiểu Huyết Dao Tăng hý lộng cách nào mà ngâm dưới tuyết lâu thế được.

Trong lúc hai lão cực kỳ bi thống và kinh ngạc, không nghĩ tới Huyết Dao Tăng sinh trưởng từ thừa nhỏ ở nơi băng thiên tuyết địa bên Tây Tạng Lão đã biết rõ tính chất băng tuyết lão chuồn xuống đáy tuyết rồi lập tức dùng Huyết Dao khoét một lỗ lớn vỗ tay mạnh xuống làm thành huyệt động, dưới động trống rỗng để chứa không khí.

Lão và Lục Thiên Trữ đều là tay võ công cao cường, nhưng lão đã đấu với Du Thừa Phong rất lâu nên chân khí bị hao tổn thành ra thua kém Lục Thiên Trữ. Lão phải ỷ vào động tuyết để thay đổi không khí, mỗi khi thấy trái tim đập mạnh lão lại thò đầu xuống động hít mấy hơi.

Con Lục Thiên Trữ làm sao hiểu được cách này, phải ngưng thở hoài để đánh đến cùng, tuy chân khí lão đầy đầy nhưng cũng chẳng thể bì với Huyết Dao Tăng thảnh thơi lại đổi hơi thở.

Tường hợp này cũng giống như hai người đánh nhau dưới đáy nước, một người thảnh thơi ngoi lên mặt nước thở hút, còn một người ở dưới đáy nước hoài, thủy chung không ngoi lên thì ai được ai thua nghĩ ra cũng biết.

Lục Thiên Trữ sau bị nghẹt quá không chịu nổi phải mạo hiểm thò đầu lên mặt tuyết để thở. Hạ thể lão bị Huyết Dao Tăng chém luôn ba nhát rồi chết ở dưới đáy tuyết.

Thủy Đại và Hoa Thiết Cán càng chờ lâu càng nóng ruột, qua khoảng thời gian chừng cháy tàn nén hương thủy chung vẫn không thấy tông tích Huyết Dao Tăng đâu.

Thủy Đại nói:

– Chắc tên ác tăng đó bị thương và cũng chết dưới đáy tuyết rồi.

Hoa Thiết Cán đáp:

– Đại khái là như vậy, chẳng lẽ Lục đại ca bị hấn giết mà không chém lại được một vài đao? Huống chi ác tăng đã chiến đấu với Lưu hiền đệ rất lâu và không phải là đối thủ của Lục đại ca.